

LA CONSIGNA D'ASSEMBLEA NACIONAL A XINA¹

Lev Trotski

2 d'abril de 1930

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “La consigna de Asamblea Nacional en China”, en, *Escritos*, Tomo I 1929-30, volumen 3, pp. 816-821.

Em sembla que els nostres amics xinesos enfoquen la qüestió de les consignes polítiques de la democràcia de manera massa metafísica, inclús escolàstica.

Les “dificultats” comencen amb el nom: assemblea constituent o assemblea nacional. A Rússia utilitzarem la consigna d'assemblea constituent fins el moment de la Revolució, perquè era la que subratllava de la manera més enfàtica la ruptura amb el passat. Però vostès diuen que és difícil formular aquesta consigna en idioma xinès. Si és així, poden plantejar la consigna d'assemblea nacional. Per a la consciència de les masses el seu contingut dependrà, en primer lloc, de les implicacions que li done l'agitació revolucionària i, en segon lloc, dels esdeveniments. Em pregunten: “És possible fer agitació per una assemblea constituent alhora que es nega que siga factible?” Però, per què hem de decidir per endavant que no és factible? Per descomptat, les masses només recolzaran la consigna si la consideren factible. ¿Qui instaurarà l'assemblea constituent, i com funcionarà? Només es pot especular. En cas d'un afebliment major del règim dels militars i el Kumintang i d'un creixent descontent de les masses, sobretot de les ciutats, pot ser que un sector del Kumintang, amb algun “tercer partit”, intente convocar quelcom que s'assemble a una assemblea nacional. Per descomptat, restringiran com el siga més possible els drets de les classes i sectors més Oprimits. Nosaltres, els comunistes, ¿hi entrariem en una assemblea nacional així de restringida i manipulada? Si manquem de les forces suficients per a reemplaçar-la, és a dir, per a prendre el poder, és obvi que entrariem. Aqueixa etapa no ens debilitaria en gens ni mica. Al contrari, ens ajudaria a reunir i desenvolupar les forces de l'avantguarda proletària. En aquesta assemblea espúria i, sobretot, fora d'ella, desenrotllaríem la nostra agitació per una nova assemblea més democràtica. Cas d'existir una mobilització revolucionària de masses, simultàniament construiríem Soviets. Es força possible que en aqueix cas els partits petitburgesos convoquen a una assemblea nacional relativament més democràtica, que servisca de dic de contenció enfront dels soviets. Participariem

en aqueix tipus d'assemblea? Per descomptat que sí; novament, només si mancàrem de forces suficients com per a reemplaçar-la amb un tipus més elevat de govern, és a dir, amb soviets. No obstant, aqueixa possibilitat sorgeix només en el cim de l'ascens revolucionari. En l'actualitat, tal situació està llunyana.

Encara que existiren soviets a la Xina (i no és així), això no constituiria per si mateix una raó suficient per a abandonar la consigna d'assemblea nacional. La majoria dels soviets podria estar (al principi estaria, amb tota seguretat) a mans d'organitzacions i partits conciliadors i centristes. Ens convindria denunciar-los en la tribuna lliure de l'assemblea nacional. D'aquesta manera guanyaríem la majoria més ràpidament i segura. Una vegada aconseguida, contraposaríem el programa dels soviets al programa de l'assemblea nacional, agruparíem la majoria del país sota la bandera dels soviets i açò ens permetria, en els fets i no en les paraules, reemplaçar l'assemblea nacional, institució democràticoparlamentària, amb els soviets, organismes de la dictadura revolucionària de classe.

A Rússia l'Assemblea Constituent durà un sol dia. Per què? Perquè aparegué massa tard; el poder soviètic ja existia i entrà en conflicte amb ella. En aquest conflicte, l'Assemblea Constituent representava l'ahir de la revolució. Però suposem que el Govern Provisional burgès hagués tingut la suficient iniciativa com per a convocar l'Assemblea Constituent al març o a l'abril. Podia ser? Clar que sí. Els kadets empraren totes les estratagemes legals per tal de postergar la convocatòria de l'Assemblea Constituent amb l'esperança que la marea revolucionària entrés en reflux. Els menxevics i els social-revolucionaris seguiren els kadets. Si els menxevics i els social-revolucionaris haguessen tingut un xic més d'iniciativa revolucionària, haurien pogut convocar-la en poques setmanes. ¿Hauríem participat els bolxevics en les eleccions i en la mateixa assemblea? Sens dubte, perquè érem nosaltres *els que exigíem que es convoqués l'Assemblea Constituent com més aviat millor*. ¿Una primerenca convocatòria a l'assemblea, hauria alterat el curs de la revolució en detriment del proletariat? De cap manera. Potser que vostès recorden que els representants de les classes posseïdores russes i, a la saga d'ells, els conciliadors, estaven a favor de postergar la resolució de tots els problemes importants de la revolució, "fins a l'Assemblea Constituent", mentre en demoraven la convocatòria. Açò els donava als grans terratinents i capitalistes l'oportunitat d'emascarar fins a cert punt els seus interessos de propietaris en la qüestió agrària, la qüestió industrial, etcètera. Si s'hagués convocat a l'Assemblea Constituent, per exemple, a l'abril de 1917, aquesta hauria hagut d'enfrontar tots els problemes socials. En aqueix cas les classes posseïdores s'haurien vist obligades a posar totes les seues cartes sobre la taula; el paper traïdor dels conciliadors hauria sortit a la llum. El bloc bolxevic de l'Assemblea Constituent hauria guanyat gran popularitat i açò els hauria ajudat a guanyar la majoria en els Soviets. En

semblants circumstàncies l'Assemblea Constituent no hauria durat un dia sinó, potser, diversos mesos. Açò hauria enriquit l'experiència política de les masses treballadores i, més que endarrerir-la, hauria avançat la revolució proletària. Aquest fet hauria tingut una importància enorme. D'haver-se produït la Segona revolució al juliol o agost en compte de a l'octubre, l'exèrcit hauria estat menys exhaust i debilitat en el front, i la pau amb els Hohenzollern potser ens hauria resultat un poc més favorable. Inclús suposant que l'Assemblea Constituent no hagués avançat la revolució proletària un sol dia, l'escola de parlamentarisme revolucionari hauria deixat la seua marca en el nivell polític de les masses, facilitant així les nostres tasques l'endemà de la Revolució d'Octubre.

Es pot donar aquesta variant a la Xina? No està exclosa. Imaginar i esperar que el Partit Comunista Xinès salte de les actuals circumstàncies (caracteritzades pel govern de camarilles militar-burgeses desenfrenades, l'opressió i atomització de la classe obrera i el tremend reflux del moviment del camperolat) a la presa del poder, és creure en miracles. En la pràctica això mena a l'activitat guerrillera aventurera, que la Comintern recolza per sota mà. Hem de repudiar aquesta política i advertir els obrers revolucionaris respecte d'això.

En les circumstàncies actuals (de contrarevolució militar-burgesa) la primera tasca que ha de resoldre's és la mobilització política del proletariat, que dirigeixca les masses camperoles. La força de les masses oprimides resideix en la seua quantitat. Quan desperten tractaran d'expressar políticament aqueixa força numèrica per mitjà del sufragi universal. El grapat de comunistes ja sap que el sufragi universal és un instrument de la dominació burgesa, i que aqueixa dominació només pot liquidar-se per la dictadura proletària. Vostès poden educar des d'ara mateix l'avantguarda proletària en aquesta convicció. Però els milions de treballadors només s'aproparan a la dictadura del proletariat a través de la seua pròpia experiència política, i l'assemblea nacional seria un pas més en aqueixa senda. Per això aixequem aquesta consigna junt amb altres quatre consignes de la revolució democràtica: lliurament de la terra als camperols pobres, jornada laboral de vuit hores, independència de Xina i dret a l'autodeterminació per a les nacionalitats que habiten el territori xinès.

Es comprèn que no podem descartar la perspectiva (teòricament admissible) que el proletariat xinès, al capdavant de les masses camperoles i recolzant-se en els soviets, arribe al poder abans que es constituïska una assemblea nacional, qualsevol que siga la seua forma. Però en el període immediat açò resulta improbable, perquè *suposa l'existència d'un partit revolucionari del proletariat, poderós i centralitzat*. Davant de la falta d'aquest, ¿quina altra força unificarà les masses revolucionàries d'aqueix gegantí país? Mentres, hem de lamentar que en Xina no hi haja un partit comunista fort i centralitzat; cal crear-lo. La lluita per la democràcia és precisament la condició necessària per a això. La

consigna d'assemblea nacional uniria els moviments i insurreccions regionals dispersos, els donaria unitat política i assentaria les bases per a la formació del partit comunista com a dirigent del proletariat i de totes les masses treballadores a escala nacional.

Per això cal aixecar la consigna d'assemblea nacional (en base al vot universal, directe, igualitari i secret) el més enèrgicament possible i entaular una lluita valenta i resoluta al voltant d'ella. Prompte o tard l'esterilitat de la posició purament negativa de la Comintern i de la direcció oficial del Partit Comunista Xinès sortirà inexorablement a la llum. Açò ocorrerà amb més rapidesa, com més resolutament l'Oposició d'Esquerra comunista iniciï i desenvolupi la seua campanya per consignes democràtiques. L'enfonsament inevitable de la política de la Comintern enfortirà enormement l'Oposició d'Esquerra i l'ajudarà a esdevenir en la força decisiva en el proletariat xinès.

---

¹ “La consigna d'Assemblea Nacional a Xina”, *The Militant*, 14 de juny de 1930. [Nota edició castellana]